ततो दिव्यप्रभावाय तस्मै प्रीतः स पार्थिवः
विद्रूषकाय तनयां तां ददौ विभवोत्तरां । 287
ततस् तया समं तत्र कान्तया स विद्रूषकः
तस्थौ दिनानि कतिचिद् नृपवत्या इव संपदा । 288
एकस्मिंश् च दिने सुप्तां राजपुत्रीं विहाय तां
स ततः प्रययौ रात्रौ तां भद्रां प्रति सत्वरः । 289
राजपुत्री च सा प्रातस् तं ददर्श न दुःखिता,
आसीद् आश्वासिता पित्रा तत्प्रत्यावर्तनाशया । 290
सो ऽपि गच्छन् अहूर् अहः क्रमात् प्राप विद्रूषकः
पूर्वाम्बुधेर् अदूरस्थां नगरीं ताम्रलिप्तिकां । 291
तत्र चक्रे स केनापि बणिजा सह संगतिं
स्कन्ददासाभिधानेन पारम् अब्धेर् यियासता । 292
तेन एव सह सो ऽनल्पतदीयधनसंभृतं
यानपात्रं समारुह्य प्रतस्थे ऽम्बुधिवर्त्मना । 293
ततः समुद्रमध्ये तद् यानपात्रम् उपागतं
अकस्माद् अभवद् रुद्धं व्यासक्तम् इव केनचित् । 294
अर्चिते ऽप्य् अर्णवे रत्नैर् यदा न विचचाल तत्,
तदा स बणिग् आर्तः सन् स्कन्ददासो ऽब्रवीद् इदं । 295
यो मोचयति संरुद्धम् इदं प्रवहणं मम,
तस्मै निजधनार्धं च स्वसुतां च ददाम्य् अहं । 296

Digitized by Google